

ПАРАДИГМА УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛІСТИЧНОЇ ІДЕОЛОГІЇ В КОНТЕКСТІ НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ ПЕРШОЇ ПОЛОВИНИ ХХ-го ТА ПОЧАТКУ ХХІ-го СТОЛІТЬ

Починаючи від початку ХХ ст., націоналістична ідеологія в Україні тривалий час була, та, зрештою залишається визначальним чинником національно-визвольної боротьби. Так, М. Міхновський у роботі “Самостійна Україна” заклав теоретичні підвалини самостійництва як політичної ідеології. Використовуючи історичну аргументацію, він обґрунтовує право і необхідність національно-визвольної боротьби українського народу за своє політичне та культурне відродження¹.

Подальша активізація радикально-націоналістичного руху була пов'язана з реакцією частини українського суспільства на поразку національно-визвольних змагань 1917 – 1921 рр. На думку І. І. Дробота, провідники української революції не пішли шляхом націоналізму і, не маючи чітких політичних орієнтирів, програли змагання в боротьбі за українську незалежну соборну державу. Це, у свою чергу, дало підстави частині борців за визволення, переважно молодшої генерації, звинувачувати старше покоління у поразці, в неспроможності довести справу до переможного фіналу².

Ще до організаційного оформлення ОУН, особливо в листопаді 1928 р., у середовищі українських націоналістів проявилися дві досить полярні течії. Революційно-радикальний напрям був представлений, переважно, молодими націоналістами. Старша революційна генерація – учасники визвольних змагань – налаштовані були проти радикалізації руху, оскільки вони вважали, що це призведе лише до посилення репресій. На їх думку, важливе завдання полягало в якнайширшому використанні “органічного сектору” – послідовній праці в легальних організаціях, завдяки котрій можливою була робота в широкому середовищі народних мас. Протидія революційно-радикальним настроям була неактуальною через небажання витратити час на розв'язання внутрішніх проблем³. Поряд із цим, розвиток націоналістичного руху від початку 1920-х рр. у молодіжному середовищі Галичини в ідеологічному плані поряд із антипольською спрямованістю, мав деякі ознаки радяно- і москвофільства. Аналогічною була тенденція й на інших західноукраїнських теренах, особливо на Закарпатті. Загалом, протягом першої чверті ХХ століття спостерігалось поширення націоналістичних ідей практично на всіх етнічних українських землях. Головним осередком їх розвою залишалася Галичина.

На думку О. Багана, почуття націоналізму живе в кожному повноцінному народі, воно властиве кожній нормально вихованій і розвиненій людині. Ідея українського націоналізму визріла з самого буття української нації, її історії. Вона згуртувала українців розумінням єдності живих і мертвих, і ненароджених поколінь, зв'язаних спільністю походження, мови, історії, культури, території. Лицарський дух, висока культура та християнські ідеї витворили той незнищений, колосальний фундамент

духовності нашої нації, який творив її обличчя, боронив перед чужинцями протягом віків⁴. Д. Шварцмантель розглядає націоналізм як ідеологію, котра мобілізує людей через партії, громадські рухи та культурні об'єднання для активної діяльності, спрямованої на підвищення почуття національної ідентичності – в будь-якому контексті⁵. Постановня в 1929 р. ОУН стало одночасно виявом самоствердження національної ідентичності, намаганням протистояти шовіністичним проявам сусідніх держав і прагненням боротьби за власну державність.

Зародження ідеології новітнього українського націоналізму було своєрідною відповіддю на виклик, кинутий українцям геополітичною стратегією світової спільноти. На політичній карті Європи не існувало України, вона була поділена між сусідніми державами, проте націоналістичні ідеї закликали, незважаючи ні на що, до продовження боротьби за власну самостійну соборну державу, котру проголошувалось найвищою цінністю. Саме таку мету поставили перед собою українські націоналістичні організації та групи, що виникли впродовж 1920-х рр. При цьому, націоналістична ідеологія з пануючими в ній культом волі та сили, духом самовідданості національній справі здобула чимало прихильників серед українського населення Галичини й Волині та українських емігрантів⁶. Згідно з твердженням Ю. Бойка, до середини 1920-х рр. існувала українська націоналістична ідея і націоналістичне світовідчуття, але ще не було націоналістичної ідеології та націоналістичного світогляду. Лише в другій половині 1920-х рр. український націоналізм піднісся на рівень філософського усвідомлення суспільно-політичних процесів, щоб вже у 1930-х рр. розвивати свої стратегічні та програмні завдання. Зокрема, історичний процес розглядався під кутом зору розвитку національного духу⁷. У “Статуті союзу організацій українських націоналістів” (липень 1927 р.) мова йшла про репрезентацію та оборону української національно-визвольної та державно-соборницької ідеї, а також – захист інтересів українського народу пропагандою його визвольних змагань перед світовою спільнотою та міжнародними політичними чинниками. Також у цьому документі наголошувалося на важливості формування, плекання та поширення української національної свідомості⁸. А вже у програмних документах ОУН було визначено ідеологічні та світоглядні засади українського націоналізму.

У міжвоєнний період спостерігався справжній розквіт націоналістичної ідеології. Саме у цей час свої концепції розвивали такі визначні ідеологи українського націоналізму, як Д. Донцов, Ю. Вассиян, М. Сціборський, О. Чемеринський, Д. Андрієвський, О. Бойдуник, В. Мартинець та ін. Один із провідних теоретиків українського націоналізму Д. Мирон-Орлик зазначав, що ідеологія – це життєтворча система вартостей, ієрархія цілей, потреб і “кермуючих засад”, що кристалізують суспільні прагнення та надають зміст і спрямування національному розвитку. Втілюючись у провідні засади та ідеї, ідеологія становить зміст і мету життя в зв'язку з минулим, сучасним і майбутнім. У зв'язку з цим важливим завданням ставилось визначення націоналістичного світогляду на перспективу. Також підкреслювалося: значення українського націоналізму полягає в тому, що він “повертає до глибин українського духу, до першоджерел українства, до духовно-вольової субстанції української нації і має на меті її добро, на відміну від демолібералізму, соціалізму чи комунізму, що є штучно створеними, нанесенними ззовні чужими доктринами і не є витвором українського духу, української дійсності і потреб⁹.”

Одним із найбільш домінуючих ідеологічних напрямів націоналістичного спрямування в Україні був інтегральний націоналізм. Зародившись у Франції наприкінці

XIX – початку XX ст., цей напрям у широкому розумінні передбачав своєрідне “всєохоплення” націоналізму, а з іншого (у більш вузькому значенні) – вказував на той соціальний устрій, до встановлення котрого прагнули інтегральні націоналісти. Інтегральний націоналізм виникає на теренах, де сильний дух мілітаризму й боротьби за незалежність власної країни.

Один із фундаторів ідеології інтегрального націоналізму в Україні, політичний та ідеологічний референт у Проводі ОУН Д. Андрієвський, розробляючи проект державного устрою майбутньої незалежної України, особливу увагу приділив концепції державної ідеології, виразником котрої мала бути саме ОУН¹⁰. У своїх статтях, опублікованих в журналі “Розбудова нації” (офіційний орган ПУНу) він, фактично, вперше сформулював ідеологічні засади українського організованого націоналізму.

Розвиваючи ідеологію інтегрального націоналізму, Ю. Вассиян розглядав процес боротьби за вільну українську націю, насамперед, як подолання світогляду раба духом свободи та волі. При цьому, джерело людської волі як визначального індивідуального та суспільного рушія вбачається в релігії¹¹. Націоналізм у Ю. Вассияна постає не як форма людської агресивності, а як спосіб людського зростання. Через спільне відчуття енергетики рідної землі, спільне наближення до сакрального, через спільну духовну націленість створити національне-прекрасне кожна етнічна спільнота отримує колосальну здатність до самовдосконалення й зростання. І навпаки, розпорошена морально, релігійно, культурно спільнота лише перебуває в Історії, а не творить її¹². Ю. Вассиян стверджував: “Наша історія мститься сьогодні на нас утраченим тисячоліттям нездарности, що дозволила на українській землі зрости мільйоновим масам рабського матеріалу”, від запрошення варягів у давнину до “приходу модерних вікінгів московської Півночі – большевиків”¹³. І лише національна свідомість здатна в своєму розвитку витворити ідеал самостійності як синтез політичного мислення. Відтак, з учення Ю. Вассияна випливає, що націоналізм має протистояти всім суспільно-політичним доктринам і вченням, котрі послаблюють моральні якості національного духу.

На думку О. Багана, Ю. Вассиян не просто суттєво поглибив основні ідеологічні тези М. Міхновського, Д. Донцова, В. Липинського, М. Сціборського, яких можна вважати класиками українського націоналізму XX століття, а створив цілісну концепцію ідеалістичного світоотрактювання у зв’язку з політичною свідомістю нації. У цьому сенсі його філософія стала найкатегоричнішим українським запереченням філософії матеріалістичного соціалізму. В основі ж ідеологічної концепції Ю. Вассияна лежить синтез християнського ідеалізму та ірраціоналістського волюнтаризму¹⁴.

Д. Армстронг, розглядаючи інтегральний націоналізм, зауважив, що для нього є характерними такі риси: віра, що найвищою цінністю є нація; звернення до містичної ідеї єдності всіх особистостей, формуючих націю; ірраціональність – залежність раціональної, аналітичної думки від “інтуїтивно вірних” емоцій; наявність харизматичного лідера чи еліти націоналістів-ентузіастів як уособлення “волі нації”; культ дії, війни та сили як вираження вищої біологічної життєздатності нації. Ці риси й були втілені в ідеологію інтегрального націоналізму, носієм котрої стала ОУН¹⁵. М. Мандрик припускає, що інтегральний націоналізм не був радикально новою ідеологією й адсорбував у себе ідеологічні конструкції попередньої епохи, хоча фундатори цього відгалуження націоналізму й заперечували формальний зв’язок з попереднім етапом розвитку українського націоналізму. Це заперечення проявилось в різкій критиці народницької, консервативної, демократичної доктрин, хоча при цьому ідеологія ОУН зазнала їх впливу. Крім цього, інтегральний націоналізм з’явився як результат склад-

ної взаємодії та взаємопроникнення західноєвропейських ідеалістично-волонтаристичних, елітаристських концепцій та української політичної традиції. Український націоналізм виник і розвивався на тлі подібних загальноєвропейських та світових процесів, при цьому формуючи специфіку як інтегративний та консолідаційний чинник у житті нації¹⁶.

Слід зауважити, що український націоналізм протягом свого розвитку далеко не завжди спирався винятково на теорію “інтегрального націоналізму”. Одною з її альтернатив була концепція “Самостійної України” П. Федун-“Полтави”, викладена в однойменній праці. Автор передбачав побудову на українських етнічних землях незалежної Української держави, в якій уся повнота влади належала б народу. Аналізуючи основні етапи еволюції української державності, П. Федун прийшов до висновку, що українцям притаманне прагнення до самостійницького державного існування, а отже цілком закономірною та логічною є їх збройна боротьба проти окупантів, насамперед – більшовицьких¹⁷. С. Ленкавський звернув увагу на спроби більшовицьких ідеологів домогтися національного вихолощення неросійських народів й перетворення їх на різномовне й безнаціональне соціалістичне суспільство. При цьому, замість національного та релігійного світогляду народів нав'язувалися односторонні матеріалістично-марксистські теорії. Їх власні національно-історичні традиції були приречені на знищення¹⁸. Одним із кричущих прикладів денационалізації та обездуховлення стала доля української нації. Практично вся її історія була свідченням протистояння її національної ідеології з великоросійською імперською (більшовицькою) ідеологією.

Поруч з інтегральним націоналізмом, що був пов'язаний із ОУН та її попередниками (Легія українських націоналістів, Союз української націоналістичної молоді тощо), поступово виокреслювався споріднений з ним, але дещо відмінний варіант радикального, тоталітарного націоналізму, так званий “донцовський” (“чинний”) націоналізм. Між донцовським “чинним націоналізмом” й “інтегральним націоналізмом” існували досить серйозні розбіжності, передусім, у тому, що “інтегральний націоналізм” з усіма його крайнощами пропонував певну конструктивну політичну програму, мав риси систематизованого світогляду, політичної доктрини, тоді як “чинний” націоналізм Д. Донцова відрізнявся елементами тотальної критики, нігілізму та певним браком послідовної, конструктивної програми дій.

Головним джерелом ідеології “чинного” націоналізму слід вважати критичний аналіз досвіду Української національної революції на основі особистого досвіду Д. Донцова. Незважаючи на прагнення окремих діячів применшити вплив на ідеологію націоналізму так званого “донцовства” або “чинного” націоналізму, цілком очевидно, що емоційні переконання, наснага, воля до життя Д. Донцова, прагнення творчої перебудови внутрішнього світу людини, активізації ролі мас в національному поступі в українському націоналізмі знайшли сприятливий ґрунт. “Донцовський” світогляд став своєрідною відправною точкою, від котрої відштовхувалися згодом ідеологи ОУН, хоча це ними заперечувалося. На думку М. Мандрику, дійсно можна погодитися з С. Ленкавським, який вважав, що Д. Донцов виробив нову психологічну систему з філософським і релігійним забарвленням. Так, окремі положення “Націоналізму” були взяті за основу при формуванні ключових засад українського націоналізму. Зокрема, це стосується сформульованих Д. Донцовим провідних підстав національної ідеї: волонтаризм (антиінтелектуалізм) у розумінні волі нації до життя, до влади, воєвничність (антипацифізм), романтика, що в себе включає ілюзіонізм та релігійність, фанатизм як захоплення абстрактним, як заперечення існуючого порядку речей, “амо-

ральність” – не в розумінні відкидання моралі взагалі, а скоріше у макіавеллівському тлумаченні: етичним є все те, що приносить користь нації та сприяє її подальшому розвою. Це перелік тих основних підвалин, на яких, на думку Д. Донцова, мав базуватися націоналістичний світогляд, щоб звільнитися від нашарувань і рухати націю вперед¹⁹. Така позиція Д. Донцова є як ніколи актуальною саме нині, на етапі вирішального протистояння з кремлівським режимом, котрий століттями узурпував Україну, винищуючи все краще в ній: духовність, історичну пам'ять, генофонд, моральні засади, традиції та найбільш свідомих і активних громадян. І саме тому пророчий заклик Донцова до боротьби за інтереси власної нації у всіх основних сферах життя може дати нам шанс дійсно зберегти себе як націю у війні з Росією.

Брак власної національної ідеології та політичної думки зазвичай приводили до того, що частина української найсвідомішої провідної верстви (її представників на початку ХХ ст. називали “щирими українцями”) долю України ставили у повну залежність від поступового розвитку т. зв. російської демократії. Такому підходу й, зокрема, москвофільству Д. Донцов протиставляв українську самостійницьку політику, тобто політичний ідеал суверенної української нації, її духовності й культури. Його передбачення, що москвофільство і малоросійство приведе нашу націю до катастрофи, здійснилося в 1917 – 1921 рр. під час національно-визвольних змагань. “Не маючи виробленої програми, – писав Д. Донцов у праці “Підстави нашої політики”, – назовні українство не могло вийти, як певна означена величина, навіть таким незначним чинником у європейській політиці, якими були маленькі Сербія та Бельгія”. Відтак, ідеологічна орієнтація Д. Донцова була спрямована на Європу²⁰.

Праця “Підстави нашої політики” стала ніби підсумком ідейно-теоретичних дослідів Д. Донцова періоду національно-визвольних змагань. У ній, демонструючи незчисленні помилки, непослідовності та ідейні поразки соціалістів і демократів, до рук яких потрапила вся влада в Україні під час революції, Д. Донцов доводить, що вина за загальну поразку та втрату незалежності лежить саме на них, на керівниках, а не народі, як це підступно хотіли довести ті, хто віддали Україну під ніж ката (наприклад, В. Винниченко у книзі “Відродження нації”). Не “відсталий”, “темний” і “бездіяльний” народ, а безвольні, безпринципні, за духом холуї й малороси, його провідники із соціал-демократичного табору, з їх сліпою вірою в обіцянки соціалізму, з їх атеїзмом, браком національної любові та національної гідності. Це вони гасили полум'я націоналізму, коли воно спалахнуло в народі ненавистю до своїх віковичних ворогів і гнобителів. Це вони переконували, що без Москви просто перебути не можна. Це в їхній демагогії й ідейному хаосі врешті заблукав і зневірився народ²¹. Це й дало можливість більшовикам підступно й підло, скориставшись ідеологічною беззбройністю українців, захопити владу в Україні, використавши при цьому довірливих до соціалістичних гасел, щоб потім винищити десятки мільйонів українців під час колективізації, голодоморів, розв'язаних Кремлем воєн тощо.

На думку Д. Донцова, більшовизм, виявивши величезну енергію, масу сатанинської винахідливості та неабияку великодержавницьку, в душі Івана Грізного й Петра І, спритність, призвів до окупації України, страждань української нації та насильній сполуці з більшовицькою Москвою. Розірвати цю сполуку, згідно з твердженням Д. Донцова, здатна тільки та нація, котра “обдарована провідною кастою з рівносильною енергією, завзяттям і мудрістю. Взірців тої касты ми не знайдемо в zdeгенерованій демократії, лише в великих тінях нашої героїчної доби, її чеснотах, її культурі, її мріях і планах, її місії, в душі нашого історичного традиціоналізму”²². Варто зауважити, що

через півстоліття після написання автором цих слів, ситуація не надто й змінилася. Зберігається в силі політичний та інформаційно-культурний великодержавний окупаційний вплив Москви на Україну. А все та ж здегенерована демократія (з домішками сучасного лібералізму) не лише не здатна його зліквідувати, але й перешкоджає повноцінному національному державотворенню. А замість провідної духовної верстви – еліти нації, на чолі влади в Україні протягом понад двох десятиліть перебувала сполука комуністично-олігархічного клану.

Протиставляючи духовні традиції України європейському духу матеріалізму та руйнівній більшовицькій ідеології, Д. Донцов пророчо закликав відвернутися від інтернаціоналістичних доктрин і матеріалізму в напрямку до духу нашої давнини, до духу традиціоналізму²³. З цього, на думку В. Іванишина, і має випливати ідеологія національного державотворення, в основі якої закономірним чином лежить націоналізм – тобто принцип свободи народів і людини, а зокрема – український націоналізм, як ідеологія вільного, державного і гідного майбуття української нації²⁴. Адже на противагу шовінізму націоналізм спрямований на захист свого, насамперед власної Батьківщини²⁵.

Ідеологія “чинного” націоналізму мала значний вплив на формування програмових та ідейних засад українського націоналістичного руху 1920 – 1930 рр., що знайшло своє виразне віддзеркалення в програмах ОУН. Незважаючи на це, ідеологія “чинного” націоналізму не стала ідеологією українського націоналістичного руху в повному розумінні цього слова²⁶.

Один із визначних ідеологів ОУН С. Ленкавський у нотатках до праці Д. Донцова “Націоналізм” стверджував: “Кожна нова ідеологія має лише тоді силу заволодіти психікою даного покоління, коли впливає органічно з його найглибших психічних потреб і схоплює його не скристалізовані бажання... нова ідеологія має не лиш усталити незрушимо догми, але довести до кінця той хаотичний психічний процес, який знаменує прихід нової людини й з якого ця ідеологія сама постала”²⁷. Таким чином, саме націоналісти, керуючись кращими духовними традиціями української нації, можуть сформувати вартісну й повноцінну національну ідеологію. Тобто саме таку ідеологію, котра б відповідала ідеалам, інтересам і прагненням всієї нації.

Починаючи з другої половини 1930-х рр. в центрі уваги Проводу ОУН стає Закарпаття²⁸. У 1937 р. Є. Коновалець навіть запропонував створити окремий штаб для Закарпаття, а О. Чемеринський видав книгу “Плятформа Закарпаття”, котру слід уважати для тогочасної Карпатської України своєрідною програмою ОУН. Автор її був переконаний, що визволення Закарпаття можливе лише при умові незалежності всієї України²⁹. Роль ОУН у період розбудови Карпатської України та її оборони від мадярських окупантів була неоднозначною. Проте не можна не відзначити тої уваги, котра приділялася Організацією українських націоналістів Закарпаттю ще на самих початках творення Карпатської України³⁰. У серпні 1938 р. до Ужгорода прибула група діячів ОУН: М. Колодзінський, Р. Шухевич, З. Коссак, О. Гасин та інші – майже всі професійні військові. Цілком очевидним було те, що Провід ОУН мав на меті взяти активну участь у процесі розбудови Карпатської України, започаткованому в другій половині 1938 р.³¹ Національно-визвольна боротьба закарпатських українців знайшла всебічну підтримку українців Галичини, які першими прийшли на допомогу³². Основною ідеологічною платформою, на якій здійснювалася політична практика українських сил в краї як на громадському, так і на владному рівнях, став український націоналізм³³. П. Стерчо зауважив, що за неповних 20 років, від 1919 до 1939 рр., під впливом

ідеї українського націоналізму колишній несвідомий угро-русин перетворився в твердого борця за Самостійну Соборну Українську Державу³⁴. Закарпатці, які традиційно були байдужими до української націоналістичної ідеології, все ж змогли виявити прагнення до боротьби за українську незалежну державу. Слід при цьому зауважити, що подібно до сприятливих умов культурно-просвітницького й громадсько-політичного розвитку Галичини в складі Австро-Угорської імперії та відповідного розвитку там національного самоусвідомлення, аналогічною була ситуація на Закарпатті в складі Чехословаччини. Саме цей чинник відіграв безумовно значну роль у розвитку національної свідомості закарпатських українців.

Після розчленування Чехословаччини та проголошення автономії Карпатської України особливо активізувала свою діяльність ОУН, провід якої розглядав Карпато-українську державу як складову частину майбутньої незалежної Української держави³⁵. А отже, наприкінці 1930-х рр. Карпатська Україна виявилася єдиною державою, де невелика гілка українського народу проголосила свою незалежність і заявила про бажання жити державним життям. Такої можливості не мали ні українці, які перебували в складі СРСР, ні українці під владами Польщі та Румунії, однак, вони дивилися на Карпатську Україну як на територію, де робиться спроба відновити українську державність³⁶.

Через історичні обставини формування української національної ідентичності на Закарпатті завершилося лише на початку ХХ століття. Вагому роль у цьому процесі відіграла діяльність “Просвіти” та інших товариств, а також активна участь у національно-культурному житті краю емігрантів з Наддніпрянської України та вихідців із Галичини. Проте вже у 1939 р. Карпатська Україна продемонструвала потужний ідеологічний прояв національно-державницького усвідомлення приналежності до української нації.

Тож Карпатська Україна в 1938 – 1939 рр. стала не лише провідним центром розвитку української національної ідеології, а й фактично першою з усіх українських земель вступила у боротьбу з фашизмом. При цьому, заради захисту своєї Батьківщини багато карпатських українців віддали своє життя. Але головним було те, що в березні 1939 року Карпатська Україна не лише продемонструвала всьому світу вияв до незалежності та соборності українських земель, а й втілювала ці ідеї на практиці.

У період Другої світової війни роль націоналістичної ідеології в контексті визвольної боротьби за власну державу значення зросла. Після III Надзвичайного Збору (серпень 1943 р.) всередині ОУН поступово сформувалися два основні підходи щодо подальшої долі ОУН(Б) як провідної української національно-визвольної потуги. Представники першого напрямку виступали за поступові, еволюційні зміни. Цей підхід підтримували як М. Лебедь, так і його опонент Р. Шухевич з найближчим оточенням. Усі зміни в програмових засадах – визнання німецьких загарбників таким же ворогом, як і СРСР, а відтак і боротьба проти них, перейменування організації на ОУН-СД (самостійники-державники) з подальшою відмовою від назви ОУН, відхід від тоталітарної моделі управління і монопартійності, перехід до соціал-демократичних засад в економічному розвитку, – прийняті на III Надзвичайному Зборі, відбувалися під тиском тогочасних обставин і низки чільних керівників ОУН(Б). Реально ж керівництво українських націоналістів бандерівської течії в 1941 – 1944 рр. ігнорувало або гальмувало розв’язання окреслених проблем, що і було причиною багатьох гострих конфліктів. Прихильниками другого підходу були В. Кук, М. Степаняк, К. Савур та інші діячі, які були добре обізнані з реаліями східної й центральної України. Вони

знали про несприйняття програмових засад ОУН і насторожене ставлення до організації населення підрадянської дійсності. Тому виступали не за поверхові зміни, а за глибокі фундаментальні перетворення шляхом створення нової організації³⁷. В умовах боротьби проти різного роду окупантів у середовищі ОУН(Б) відбулася значна еволюція ідеологічних поглядів, викликана потребами адаптації до нових обставин, передусім поширенням руху у середовищі східноукраїнського населення (так, під час праці на Донбасі ОУН(Б) несподівано виявила ідеологічну гнучкість і висунула гасло “За Радянську Україну без диктатури Комуністичної партії”). На III Надзвичайному Великому Зборі у серпні 1943 р. було задекларовано новий ідеал – “систему вільних народів у власних самостійних державах як єдиного ладу, який дасть справедливу розв’язку національного і соціального питання цілому світові”³⁸. Продовживши ідеологічну лінію ОУН(Б), УПА протягом всього свого існування розглядала національно-визвольну боротьбу за українську державність як пріоритетний напрямок своєї діяльності.

Сучасна окупаційна політика Москви та відверта агресія щодо України, що зумовила вирішальний етап боротьби за незалежність української держави, породила низку проблем. Одна них має ідеологічний характер – ліквідація залишків радянськості й тоталітарних символів. Війна 2014 – 2015 рр., як різновид гібридної – інформаційно-диверсійної війни, є, насамперед, війною ідеологій. Значною мірою вона була зумовлена прагненням реанімувати путінським режимом прообраз Радянського Союзу з усіма його ідейно-політичними атрибутами та символами (включно із маргінальною ідеологією, пострадянським гімном тощо). Багато хто не очікував цієї війни, але ж чого лиш варте кількарічне й настирливе звернення Путіна до ідеологічних догм СРСР. При цьому, в сучасній Росії – цій країні абсурду, спостерігаються спроби поєднати несумісні й суперечливі речі (комунізм і “гундяєвські духовні скрепи”, російський націоналізм із шовіністичною сутністю та опорою Путіна на кадирівців тощо).

Загалом слід підсумувати, що війна за незалежність 2014 – 2015 рр., як і Майдан, стали для українців насамперед черговим випробуванням духу та національної свідомості. Одним із унікальних явищ цієї війни стало те, що на оборону незалежності стали не лише українці, але й росіяни та багато представників інших націй, які усвідомили, що це і їхня війна. І це ознака нового рівня розвитку української націоналістичної ідеології, коли більшість громадян країни приходять до розуміння необхідності захисту національних інтересів, поваги до цінностей і традицій титульної нації. Така ситуація також сприяє утвердженню ідеології соборності нації та держави.

¹ Міхновський М. Самостійна Україна / М. І. Міхновський // Політологія. Кінець XIX – перша половина XX ст.: хрестоматія / [за ред. О. І. Семківа]. – Львів: Світ, 1996. – С. 128–133.

² Дробот І. І. Трансформація націоналістичної ідеології в першій половині XX ст. / І. І. Дробот // Український історичний журнал. – 2001. – № 6. – С. 111.

³ Янів В. Студії та матеріали до нової української історії / В. Янів. – Мюнхен: Український вільний університет, 1983 – Т. 2. – С. 117.

⁴ Баган О. Націоналізм і націоналістичний рух / О. Баган. – Дрогобич: Видавнича фірма “Відродження”, 1994. – С. 5.

⁵ Шварцмантель Д. Идеология и политика / Д. Шварцмантель / [пер. с англ. Е. В. Пызиной]. – Харьков: Изд-во Гуманитарный Центр, 2009. – С. 51, 52.

⁶ Ковальчук М. Генерал Микола Капустянський: (1881 – 1969) / М. Ковальчук. – К.: Вид-во імені Олени Теліги, 2006. – С.61.

- ⁷ Бойко Ю. Ідеологія українського націоналізму / Ю. Бойко // Організація Українських Націоналістів. 1929 – 1954: збірник статей у 25-ліття ОУН. – [Б. м.]: На чужині, 1955. – С. 81, 82.
- ⁸ Документи і матеріали з історії Організації українських націоналістів. – [редкол.: В. Верига та ін.]. – К.: Вид-во імені Олени Теліги, 2005 – Т. 1: 1927 – 1930. – С. 12.
- ⁹ Орлик Д. Ідея і чин України. Нарис ідеологічно-політичних основ українського націоналізму / Д. Орлик (Д. Мирон). – К.: Українська видавнича спілка, 2001. – С. 17, 20.
- ¹⁰ Проект реферату Д. Андрієвського про майбутній державний устрій на I конгресі ОУН “Державний устрій” від 8 грудня 1928 р. // Документи і матеріали з історії Організації українських націоналістів. – [редкол.: В. Верига та ін.]. – К.: Вид-во імені Олени Теліги, 2005 – Т. 1: 1927 – 1930. – С. 95–110.
- ¹¹ Вассиян Ю. До головних засад націоналізму / Ю. Вассиян // Націоналізм: Антологія / [упор. О. Проценко, В. Лісовий]. – К.: Смолоскип, 2000. – С. 197, 202.
- ¹² Баган О. Перший ідеолог ОУН / О. Баган // Український націоналізм: історія та ідеї. Науковий збірник. – Вип. 1 / [за ред. О. Багана]. – Дрогобич: Посвіт, 2009. – С. 461.
- ¹³ Вассиян Ю. Простір між Москвою і Візантією / Ю. Вассиян // Український націоналізм: історія та ідеї. Науковий збірник. – Вип. 1. / [за ред. О. Багана]. – Дрогобич: Посвіт, 2009. – С. 490.
- ¹⁴ Баган О. Перший ідеолог ОУН / О. Баган // Український націоналізм: історія та ідеї. Науковий збірник. – Вип. 1 / [за ред. О. Багана]. – Дрогобич: Посвіт, 2009. – С. 460, 461.
- ¹⁵ Armstrong J. A. Ukrainian nationalism. / J. A. Armstrong ; Ukrainian Academic Press. A Division of Libraries Unlimited, Inc. – Englewood, Colorado, 1990. – P. 14.
- ¹⁶ Мандрик М. В. Становлення ідеології інтегрального націоналізму в інтелектуальній спадщині української еміграції (1920 – 1930 рр.): дис. ... канд. іст. наук: 07.00.01 / Мандрик Марія Вікторівна. – Переяслав-Хмельницький, 2004. – 150 с.
- ¹⁷ Федун (“Полтава”) П. Концепція Самостійної України і основна тенденція ідейно-політичного розвитку сучасного світу / П. Федун (“Полтава”) // П. Федун (“Полтава”). Твори ; упоряд. і відп. ред. М. В. Романюк. – Львів: НАН України. Ін-т українознавства ім. І. Крип'якевича; Галузевий державний архів СБУ, 2008. – Т. 1. – С. 143–145, 164, 176–186.
- ¹⁸ Ленкавський С. Фальшування історії України в інтересах неподільної Росії / С. Ленкавський // Причинки до суспільного мислення. – Ч. 2: Большевізм і визвольна боротьба: [збірка статей]. – Toronto, 1991. – С. 111.
- ¹⁹ Мандрик М. Український націоналізм: становлення у міжвоєнну добу / М. Мандрик. – К.: Вид-во ім. О. Теліги, 2006. – С. 235, 236.
- ²⁰ Донцов Д. Підстави нашої політики // Донцов Д. Твори. – Львів: Кальварія, 2001 – Т. 1: Геополітичні та ідеологічні праці. – С. 103–108.
- ²¹ Баган О. Націоналізм і націоналістичний рух / О. Баган. – Дрогобич: Видавнича фірма “Відродження”, 1994. – С. 44, 45.
- ²² Донцов Д. Дух нашої давнини / Д. Донцов. – Дрогобич: Видавництво “Відродження”, 1991. – С. 323.
- ²³ Донцов Д. Дух нашої давнини / Д. Донцов. – Дрогобич: Видавництво “Відродження”, 1991. – С. 323, 325.
- ²⁴ Іванишин В. Українська ідея і перспективи націоналістичного руху / В. Іванишин. – Дрогобич: “Відродження”, 2000. – С. 83, 84.
- ²⁵ Баган О. Світоглядно-ідеологічні засади українського націоналізму / О. Баган // Українські проблеми. – 1995. – № 3–4. – С. 4, 5.
- ²⁶ Сосновський М. Дмитро Донцов: політичний портрет. З історії розвитку ідеології українського націоналізму / М. Сосновський. – Нью-Йорк-Торонто: Trident International, Inc., 1974. – С. 23. – (НТШ. Бібліотека українознавства. Т. 33).
- ²⁷ Ленкавський С. Український націоналізм [Твори] / С. Ленкавський / [за ред. О. Сича]. – Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 2002. – Т. 1. – С. 504.
- ²⁸ Вегеш М. Організація українських націоналістів і Карпатська Україна (1938 – 1939 рр.) / М. Вегеш // Метеріали наукової конференції викладачів історичного факультету УжДУ. – Ужгород, 1994. – С. 21.

²⁹ Вегеш М. До питання про участь ОУН в обороні Карпатської України / М. Вегеш // Матеріали наукової конференції Всеукраїнського братства вояків УПА “Організація Українських Націоналістів і Українська Повстанська Армія (історія, уроки, сучасність)”, 16 – 17 січня 1993 р., м. Івано-Франківськ – Стрий: ТОВ “УВІС”, 1993. – С. 36.

³⁰ Ситник О. М. Діяльність ОУН на Закарпатті в оцінці Вікентія Шандора / О. М. Ситник // Науковий збірник товариства “Просвіта” в Ужгороді. – Річник II – III. – Ужгород: Закарпатське крайове товариство “Просвіта”, 1999. – С. 71.

³¹ Ситник О. М. ОУН і Закарпаття / О. М. Ситник // Визвольний шлях. – 1998. – Кн. 2. – С. 218.

³² Вегеш М. Карпатська Україна 1938 – 1939 рр. в українській історіографії / М. Вегеш // Український історик. – Т. 34. – 1991 – 1997. – Ч. 1–4. – С. 137.

³³ Ференц П. Етнонаціональна орієнтація українців Закарпаття в 20 – 30-ті роки ХХ століття. – С. 83.

³⁴ Стерчо П. Карпато-українська держава. До історії визвольної боротьби карпатських українців у 1919 – 1939 роках / П. Стерчо; [репринтне видання]. – Львів: “За вільну Україну”, 1994. – С. 187.

³⁵ Васюта І. К. Національно-визвольний рух в Західній Україні (1918 – 1939 рр.) / І. К. Васюта // Український історичний журнал. – 2001. – № 6. – С. 59.

³⁶ Вегеш М. М. Історичні дослідження: у 4 т. / М. М. Вегеш. – Ужгород: УжДУ, 2000 – Т. 2 – С. 228.

³⁷ Дзьобак В. В. Еволюція ідеологічних позицій в ОУН(Б) 1943 – 1944 рр. / В. В. Дзьобак // Україна Соборна: Збірник наукових статей. – Вип. 4. – Т. I. – К. : Ін-т історії України НАН України, 2006. – С. 89.

³⁸ Форко О. Ідеологія УПА в часи війни:[Електронний ресурс] / О. Форко. – Режим доступу:<http://www.personal-plus.net/247/2691.html>.

Олександр Ситник.

Парадигма української націоналістичної ідеології в контексті національно-визвольної боротьби першої половини ХХ та початку ХХІ століть.

У статті проаналізовано провідні напрями розвою української націоналістичної ідеології, зокрема – в контексті національно-визвольної боротьби. При цьому, основна увага зосереджена на концепціях періоду першої половини ХХ ст. Одночасно проводиться паралель з ідеологічною складовою війни за незалежність України 2014 – 2015 рр.

Olexander Sytnyk.

The paradigm of the ukrainian nationalist ideology in the context of the national liberation struggle in the first half of the XX and early XXI centuries.

The article analyzes the major trends of development of the Ukrainian nationalist ideology, in particular in the context of the national liberation struggle. At the same time, focuses on the concepts of period first half of the twentieth century. At the same time draws a parallel with the ideology of the war of independence of Ukraine 2014 – 2015.